Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	18C/42/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1412212306
Dátum vydania rozhodnutia:	31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Čechovičová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2015:1412212306.8

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred samosudkyňou JUDr. Máriou Čechovičovou v právnej veci navrhovateľa: T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. T. XX, Q., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Q., o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom ušlého zisku sumu 839,16 EUR a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 3 500 EUR a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamieta.

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 27.08.2012 domáhal náhrady škody vo výške 80 236,87 EUR spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci. Svoj návrh odôvodnil tým, že uznesením policajného orgánu Bratislava IV zo dňa 08.12.2004 bolo začaté trestné stíhanie a následne uznesením vyšetrovateľa OR PZ Úradu justičnej a kriminálnej polície v Bratislave zo dňa 09.12.2004 bolo vznesené obvinenie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému uzneseniu bola uznesením Okresnej prokuratúry zo dňa 10.12.2004 č. k. 1Pv/666/2004 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 11.12.2004, sp. zn. 2Tp/72/2004 bol navrhovateľ vzatý do väzby, pričom k obmedzeniu osobnej slobody došlo dňa 08.12.2004 o 22:00 hod. Voči uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 04.01.2005, sp. zn. 8T/227/04. Z tejto väzby bol prepustený až na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21.03.2005, sp. zn. 2Tp/72/2004.

Rozsudkom Okresného súd Bratislava IV zo dňa 05.02.2009, sp. zn. 3T/63/2008, právoplatným dňa 03.03.2009, bol navrhovateľ spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ stíhaný. Právoplatný oslobodzujúci rozsudok podľa neho svedčí o nezákonnom rozhodnutí tak, ako to predpokladá ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Dňa 19.01.2011 v zmysle § 15 cit. zákona podal navrhovateľ u odporcu návrh na odškodnenie škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci.

Nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia došlo u navrhovateľa k sťaženiu spoločenského uplatnenia, najmä na trhu práce a v podnikateľskej oblasti, degradovaniu jeho spoločenskej cti, vážnosti a dôstojnosti. Ľudia v okolí miesta jeho pobytu, ako aj kolegovia v práci ho označovali pomenovaním zločinec stým, že nálepku kriminálnika má až do dnešného dňa vo svojom bližšom aj širšom okolí a v práci. V zmysle § 17 cit. zákona nepovažuje za dostačujúce iba samotné konštatovanie, že bol oslobodený spod obžaloby, pretože ujma spôsobená nezákonným rozhodnutím mu spôsobila v jeho živote spoločenskú degradáciu, ktorej odstránenie alebo náprava je v súčasnom živote neprimerane sťažená, resp. nemožná. S poukazom na uvedené dôvody si navrhovateľ preto uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 30 000 EUR.

Navrhovateľ si uplatnil aj nárok na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré zaplatil svojmu obhajcovi vo výške 892,58 EUR. V príčinnej súvislosti s nezákonným výkonom väzby, uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21.03.2005 sp. zn. 2Tp/72/2004 bol navrhovateľ prepustený z väzby s uložením obmedzenia užívania bytu č. 113 v bytovom dome súp. č. T. na ul. XX v Bratislave, ktorého je výlučným vlastníkom, a v tejto súvislosti mu vznikla škoda v celkovej výške 7 399,40 EUR pozostávajúca z nasledovných platieb: december roku 2004 vo výške 150,77 EUR, rok 2005 vo výške 1 639,88 EUR, rok 2006 vo výške 1 680,87 EUR, rok 2007 vo výške 1 751,98 EUR, rok 2008 vo výške 1 858,16 EUR a mesiac január, február 2009 vo výške 317,74 EUR. Táto škoda mu vznikla titulom nákladov spojených s užívaním bytu a príspevkov do fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu, ktorý bol povinný alebo bude povinný uhrádzať správcovi bytového domu spol. R. s.r.o., napriek tomu, že bol z užívania bytu vylúčený od obmedzenia osobnej slobody až do právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Suma 5 398,68 EUR predstavuje celkovú sumu nájomného, ktorú uhradil D.. L. V., bytom Bratislava, Q. ul. XX v Bratislave a Ing. G. B., bytom Bratislava, F. č. XX, kde býval od prepustenia z väzby v súvislosti s obmedzením súdu užívať byt v jeho osobnom vlastníctve. Za obdobie väzby si navrhovateľ uplatnil sumu 1 151,30 EUR ako náhradu ušlého zisku, nakoľko počas jej trvania mu bolo ako podnikateľovi znemožnené vykonávať podnikateľskú činnosť. Z daňového priznania na rok 2005 vyplýva, že v uvedenom roku za 9 mesiacov vykonávania podnikateľskej činnosti dosiahol čistý zisk vo výške 2 960,43 EUR, čo zodpovedalo mesačnému zisku vo výške 328,94 EUR. Nezákonné rozhodnutia a s nimi spojená potreba uhrádzania nájomného za užívanie bytu vo vlastníctve tretích osôb spôsobili, že sa navrhovateľ dostal do platobnej neschopnosti a nebol schopný uhrádzať zákonom stanovené povinnosti voči veriteľom, ako odvody do XXX,XX a poistné S. Nedoplatok do Sociálnej poisťovne je predmetom exekúcie, vymáhanej súdnym exekútorom pod č. EX 5119/2011 vo výške 2 244,33 EUR a tiež nedoplatok do XXX/XXXXpod č. EX 1968/2010 vo výške 373,02 EUR, pod č. EX 1969/2010 vo výške 2 777,56 EUR.

Nezákonné vzatie do väzby spôsobilo v jeho živote narušenie rodinných vzťahov, dobrého mena a spoločenského uplatnenia a nálepku kriminálnika sa mu podarí sťažka odstrániť, ak vôbec. Preukázateľne to zanechalo výrazné následky aj na jeho zdraví, keď po prepustení z väzby trpí zvýšenou hypertenziou srdca, nespavosťou, úzkosťami zo spomienok na každý deň prežitý vo väzení. Navrhovateľ trpí strachom, depresiami a narušením rodinných vzťahov. Má nedôveru v ľudí, a aj preto má problém nadviazať so ženou trvalý vzťah, pociťuje nedôveru v orgány polície a súdnictva. Tieto následky kvalifikoval ako nemajetkovú ujmu, ktorú si uplatňuje vo výške 30 000 EUR.

Odporca s podaným návrhom na začatie konania nesúhlasil a žiadal ho zamietnuť v celom rozsahu. Uviedol, že navrhovateľ v príslušnom konaní nepreukázal vydanie nezákonného rozhodnutia, ani vznik škody v rozsahu, v akom si ho nárokuje a zároveň neuniesol dôkazné bremeno pri preukázaní príčinnej súvislosti medzi konaním, resp. rozhodnutím orgánu verejnej moci vo veci a vznikom prípadnej ujmy na strane navrhovateľa. Podľa jeho názoru, uznesenie vyšetrovateľa OR PZ ÚJaKP Bratislava IV o vznesení obvinenia zo dňa 09.12.2004, ČVS: ORP-1287/OVK-B4-2004 Pk, nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 5 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z., keďže toto nebolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Sťažnosť navrhovateľa voči tomuto uzneseniu bola dozorujúcim prokurátorom vyhodnotená ako neopodstatnená, ani v ďalšom priebehu trestného konania nedošlo k zrušeniu tohto uznesenia. Oslobodenie spod obžaloby neznamená automaticky, že orgány činné v trestnom konaní pri vznesení obvinenia postupovali nesprávne, resp. nezákonne, preto nemožno vyvodiť nezákonnosť ich rozhodovania, resp. nesprávnosť ich postupu, len z titulu oslobodenia spod obžaloby (zastavenia trestného stíhania) a vždy je treba prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu. V tejto súvislosti poukázal odporca na skutočnosť, že trestné stíhanie navrhovateľa začalo na podklade trestného oznámenia poškodenej B. B.. Až na podklade výpovedí

poškodenej - oznamovateľky, ako aj viacerých svedkov vypočutých k veci, bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie, obsahujúce konkrétne tvrdenia o násilnom správaní navrhovateľa a dlhodobých nezhodách v rodine, dostatočným spôsobom odôvodňovali záver, že navrhovateľ trestný čin, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, spáchal. Aj keď, v zmysle odôvodnenia oslobodzujúceho rozsudku, skutkový stav zistený neskôr dokazovaním v konaní nepreukázal záver o spáchaní trestného činu navrhovateľom, nemožno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že v čase vznesenia obvinenia neboli splnené podmienky pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia. Trestné stíhanie bolo začaté a vedené plne v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, uznesenie o vznesení obvinenia nebolo príslušným orgánom zrušené, ani nahradené iným, preto návrh na náhradu škody pre existenciu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia voči navrhovateľovi zo dňa 09.12.2004, nie je dôvodný.
Z uvedeného vyplýva, že sudca pre prípravné konanie pri vzatí navrhovateľa do väzby postupoval plne v súlade s príslušnými ust. Trestného poriadku o väzbe, pričom vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý odôvodňoval oprávnenosť uvalenia väzby navrhovateľa ako obvineného podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Uvedené potvrdil aj Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 04.01.2005, sp. zn. 8Tpo/227/2004. Navrhovateľ bol prepustený z väzby až po poskytnutí písomné sľubu a dostatočných záruk, že nebude v konaní, pre ktoré bolo vznesené obvinenie pokračovať. Väzba svojím trvaním neprekročila čas nevyhnutný na dosiahnutie jej účelu a trvaním nemohlo dôjsť k neodôvodnenému zásahu do osobnostných ani iných práv navrhovateľa. Poškodená, ako i maloleté deti navrhovateľa, žili s navrhovateľom v jednej domácnosti, a preto požívali vyššiu mieru ochrany a povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu bolo poskytnúť im ochranu. Rozhodnutie o väzbe preto takisto nemožno považovať za nezákonné a návrh na náhradu škody aj pri tomto nároku nie je dôvodný.

Odporca ďalej poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno preukázania vzniku samotnej škody a rozsahu náhrady, ktorej sa svojím návrhom domáhal. Návrh na náhradu škody vo výške 7 399,40 EUR ako náhrady nákladov spojených s užívaním bytu, z užívania ktorého bol vylúčený po dobu trestného konania a vo výške 5398,68 EUR titulom náhrady nákladov na zabezpečenie bývania v súvislosti s obmedzením užívania bytu vo vlastníctve navrhovateľa, považuje odporca taktiež za nedôvodný. Nie je z návrhu tiež zrejmé, akým spôsobom navrhovateľ určil výšku spôsobenej škody v hodnote 5 398 ,68 EUR, resp. za aké obdobie túto náhradu požaduje, nepreukázal tiež, že mu vznikla táto povinnosť a ani že nájomné skutočne zaplatil. Navrhovateľ tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi úhradou zákonom stanovených odvodových povinností vymáhaných v exekučných konaniach, ktoré neboli navrhovateľovi uložené žiadnym rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, a rozhodnutím o väzbe, ktoré rovnako ako ani samotný výkon väzby, nemali na ne žiadny vplyv. Navrhovateľ nemôže neplnenie svojich zákonných povinností prenášať na štát. K uplatnenej výške skutočnej škody 892,58 EUR titulom náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, navrhovateľ nepreukázal vznik tejto škody a že tieto trovy skutočne uhradil vo výške a za úkony, tak ako sú v návrhu vyčíslené.

Vo svojom vyjadrení odporca trval na tom, že pre preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy je nevyhnutné preukázať neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa zo strany orgánov činných v trestnom konaní, pričom o neoprávnenom zásahu do osobnosti fyzickej osoby nie je možné hovoriť v prípade, kde je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom, pokiaľ tak nie sú prekročené zákonom stanovené medze. V súvislosti s uvedeným odkázal odporca na ustálenú súdnu prax (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 274/2007 z 10.12.2008). Navrhovateľ, podľa odporcu, vo vzťahu k výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom mal spočívať zásah do jeho ľudských práv a základných slobôd. V jeho prípade ide o ničím nepodložené tvrdenia všeobecného charakteru. Ak malo dôjsť k zásahom do jeho práv, nestalo sa tak v príčinnej súvislosti s väzbou navrhovateľa, resp. jeho trestným stíhaním, pričom odporca nie je pôvodcom vzniku takejto ujmy. Je zrejmé, že rodinné vzťahy boli narušené ešte pred začatím trestného stíhania. Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy je tak neadekvátna a ničím neodôvodnená. Ak by aj vznikla navrhovateľovi nemajetková ujma, medzi ujmou a väzbou navrhovateľa absentuje vzťah príčiny a následku.

Na pojednávaní konanom dňa 15.01.2013 právny zástupca navrhovateľa k otázke súdu, aby zdôvodnil a vyšpecifikoval uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2x 30 000 EUR uviedol len, že jej výška je, vzhľadom na celé trvanie trestného konania v dĺžke 5 rokov a na obdobie, kedy bol navrhovateľ vo väzbe, primeraná.

Odporca na pojednávaní dňa 15.01.2013 v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou upriamil pozornosť na novelu zákona č. 514/2003 účinnú od 01.01.2013 v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde v zmysle § 17 ods. 4, výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodenými násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006, kde podľa § 6 tohto zákona celková suma odškodnenia nesmie presiahnuť 50 - násobok minimálnej mzdy, čo by v prípade navrhovateľa predstavovalo maximálnu sumu nemajetkovej ujmy 10 788,02 EUR, ak by preukázal v konaní všetky predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy.

V písomnom vyjadrení zo dňa 18.02.2013 právny zástupca navrhovateľa s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.08.2010 uviedol, že ustanovenia § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. je potrebné vykladať nielen z gramatického hľadiska ale aj systematicky a teologicky, a teda nie je možné lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Z citovaného rozhodnutia podľa neho vyplýva, že za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia je potrebné považovať vydanie takéhoto rozhodnutia v konaní, v ktorom sa vina obžalovaného nepreukázala, resp. bol spod obžaloby oslobodený. Zároveň reagoval na novelu zákona, na ktorú upozornil odporca, keďže v prejednávanej veci k vzniku právnej skutočnosti ako aj následku došlo pred účinnosťou novely účinne od 01.01.2013, je nutné prejednávaný prípad posudzovať podľa právnej úpravy platnej do 31.12.2012. K namietaným skutočnostiam odporcu ohľadom oprávnenosti nároku na náhradu nájomného okrem listinného dôkazu čestných vyhlásení osôb, u ktorých býval, argumentoval, že ak sa nechcel stať bezdomovcom, musel si zabezpečiť bývanie za odplatu.

Na pojednávaní dňa 14.05.2013 právny zástupca navrhovateľa uviedol, že nevie predložiť dôkaz ohľadom preukázania právneho zastúpenia, nakoľko jeho bývalý právny zástupca JUDr. R. T. a ani jeho advokátsky koncipient nereagujú na jeho žiadosti. Takisto dodal, že nevie zabezpečiť ani lekárske potvrdenie o zdravotnom stave navrhovateľa o jeho zhoršení zdravotného stavu v súvislosti s väzbou, pretože po tak dlhej dobe žiaden lekár takéto potvrdenie nevydá.

Navrhovateľ sa na pojednávaní k otázke rodinných vzťahov pred a po rozhodnej udalosti vyjadril, že aj v minulosti mali s bývalou manželkou bežné manželské problémy, ktoré chcel riešiť, ale bolo mu v tom zabránené, keď ho vzali do väzby. V dôsledku toho, že bol vzatý do väzby, došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Pohoršilo sa mu aj v práci, znížila sa mu klientela a znížili príjmy. Má problém nadviazať známosť s inou ženou, pretože je označený ako kriminálnik. Stratil rodinu, priateľov, narušili sa mu rodinné väzby. Zažil rôzne provokácie na jeho osobu vo väznici a aj mimo nej. Je presvedčený, že ak by nebol vzatý do väzby, manželstvo by sa mu podarilo zachrániť. Mal snahu o udržanie manželstva, ale prísľub v trestnom konaní, ktorý dal pri prepustení z väzby, a hrozba straty slobody, boli silnejšie ako návrat k manželke.

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 18C/42/2012 - 99 zo dňa 14.05.2013 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 7 442,56 EUR, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Krajský súd v Bratislave uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie uznesením č. k. 5Co/527/2013 - 129 zo dňa 31.03.2014. V intenciách rozhodnutia krajského súdu tunajší súd pristúpil k doplneniu dokazovania rešpektujúc skutočnosť, že dôkazné bremeno v spore zaťažuje navrhovateľa.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedkov T. B. mladšieho, bytom J. T. XX, Bratislava, (syn navrhovateľa), D.. L. V., bytom Q. XX, Bratislava, (sestra navrhovateľa), L. K., bytom B. 6, Bratislava, Ing. G. B., bytom F. XX, Bratislava, oboznámil sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, najmä s návrhom na odškodnenie škody podanom na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 19.01.2011, stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.07.2011, vyčíslením trov právneho zastúpenia advokáta JUDr. R.a T.a zo dňa 15.04.2008, potvrdením Ing. G. B. zo dňa 02.03.11, potvrdením D.. L. V. zo dňa 02.03.2011, prehľadom úhrad zo dňa 03.04.2013 vystaveným R., s.r.o., so spisom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2Tp/72/04 a sp. zn. 3T/63/2008, so spisom tunajšieho súdu sp. zn. 9C/XX/2011, a so spisom tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/2919/2010, sp. zn. 16Er/2921/2010, sp. zn. 16Er/5133/2011, daňovými priznaniami k dani z príjmov fyzickej osoby - navrhovateľa za rok 2004 - 2010, a zistil nasledovný skutkový stav.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/63/2008 bolo zistené, že dňa 08.12.2004 bolo vyšetrovateľom Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ Bratislava IV č. ORP 1287/OVK-B4-2004 začaté trestné stíhanie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a na základe uznesenia zo dňa 09.12.2004 bolo vznesené obvinenie voči navrhovateľovi ako obvinenému pre tento trestný čin. Uznesením č. k. 1Pv 666/04 zo dňa 10.12.2004 Okresná prokuratúra Bratislava IV zamietla sťažnosť obvineného voči uzneseniu o vznesení obvinenia.

Z obsahu spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2Tp/72/04 bolo zistené, že dňa 10.12.2004 podala okresná prokurátorka na súde návrh na vzatie obvineného - navrhovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods.1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko v tom čase existovali skutočnosti, ktoré odôvodňovali obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 2Tp/72/04 z 11.12.2004 sudca rozhodol o vzatí obvineného do väzby z vyššie uvedeného dôvodu, pričom väzba začala plynúť momentom obmedzenia jeho osobnej slobody dňom 08.12.2004 o 22.00 hod. Sudca v uznesení konštatoval, že zo spisového materiálu a predovšetkým z výpovedí poškodených a svedkov bolo zrejmé, že obvinený bol stíhaný pre predmetný trestný čin dôvodne. Nakoľko obvinený žil s poškodenými (manželkou a synom) v spoločnej domácnosti, hrozilo nebezpečenstvo, že by vo svojich útokoch voči nim mohol pokračovať, po tom čo zistí, že bolo na neho zo strany manželky podané trestné oznámenie a mohol by sa pomstiť. Dňa 23.12.2004 podal navrhovateľ voči uzneseniu zo dňa 11.12.2004 sťažnosť. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 8Tpo/227/04 zo dňa 04.01.2005 sťažnosť obvineného zamietol. Zároveň konštatoval, že sudca okresného súdu správne rozhodol, keď vyhovel návrhu na vzatie do väzby, pričom postupoval v súlade so zákonom. Uznesením tunajšieho súdu sp. zn. 2Tp/72/04 zo dňa 21.03.2015, právoplatným dňa 24.03.2005, súd rozhodol o prepustení obvineného z väzby na slobodu a zároveň prijal písomný sľub obvineného, že sa nedopustí žiadnej trestnej činnosti, splní si povinnosti a obmedzenia a pôjde bývať k sestre D.. L. V. a na adrese svojho trvalého bydliska sa nebude zdržiavať, ani toto navštevovať. Obvinený sám prehlásil súdu, že sa do bytu, kde býval nevráti a že bude bývať u svojej sestry, ktorá písomne súdu dotvrdila, že môže u nej bývať. Z príkazu súdu zo dňa 24.03.2005 vyplýva, že týmto dňom bol obvinený prepustený z výkonu väzby.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 05.02.2009, č. k. 3T/63/2008 - 300, právoplatným dňa 03.03.2009, bol navrhovateľ podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV, sp. zn. 1Pv 666/04 zo dňa 22.05.2008, pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Z obsahu spisu vyplynulo, že poškodená B. M., bývalá manželka navrhovateľa, vo svojej výpovedí pred súdom uviedla, že po vzatí navrhovateľa do väzby podávala žiadosť o rozvod, ale v konaní nepokračovala, otázka ich rozvodu nebola pre ňu prioritou. Zo znaleckého posudku bolo zrejmé, že konflikty v rodine navrhovateľa a poškodenej B. B. boli, vyvolávala ich poškodená a sama ich iniciovala. Nebol to navrhovateľ, ktorý na poškodenú útočil, ale bola to práve poškodená, ktorá útočila na navrhovateľa. Súd takisto konštatoval, že v oboch výsluchoch maloletých absentovalo zákonné poučenie svedkov a preto bolo ich poučenie v prípravnom konaní nezákonné a tak súd nemohol prečítať výpoveď maloletých z prípravného konania. V prípravnom konaní pri opakovanom výsluchu maloletých došlo k ďalšiemu porušeniu zákona, nakoľko v rozpore s ust. § 135 ods. 2 Trestného poriadku bol výsluch maloletých vykonaný bez súhlasu prokurátora, keďže takýto súhlas sa v spise nenachádzal a v rozpore s ust. § 135 ods. 3 Trestného poriadku ich výsluch bol vykonaný bez súhlasu opatrovníka, čo potvrdil vo svojom tvrdení aj opatrovník na hlavnom pojednávaní.

Z obsahu spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 9C/XX/2011 ďalej vyplynulo, že navrhovateľ dňa 18.01.2011 podal návrh na rozvod manželstva. Ako dôvod podania návrhu navrhovateľ uviedol, že jeho manželka sa odmietala podieľať svojím príjmom na chode domácnosti, našla si priateľa, a všetko to vyústilo do toho, že na neho podala trestné oznámenie. Už dávno predtým ako bol vzatý do väzby, spolu ako manželia intímne nežili. Z pripojeného právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P 5/2009 vyplynulo, že v tom čase maloletý syn T. B. bol zverený do osobnej starostlivosti otca od 01.01.2009. Rozsudkom zo dňa 28.02.2012, sp. zn. 9C/XX/2011, právoplatným 04.05.2012, súd ich manželstvo rozviedol.

Zo spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16Er/2919/2010 vyplýva, že dňa 18.10.2010 súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 2 208,43 EUR istiny a trov exekúcie, na základe exekučného titulu - výkazu nedoplatkov zo dňa 24.03.2010 vydaného XXEr/XXXX/XXXX Zo spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16Er/2921/2010 vyplýva, že dňa 18.10.2010 súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 286,33 EUR istiny a trov exekúcie, na základe exekučného titulu - výkazu nedoplatkov zo dňa 24.03.2010 vydaného Všeobecnou zdravotnou poisťovňou. Navrhovateľ má celkom nedoplatky na dlžnom poistnom za obdobie od 04/2003 do 02/2010.

Obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 16Er/5133/2011 je súdom vydané poverenie súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 1 926,29 EUR istiny a trov exekúcie, na základe vykonateľných rozhodnutí P. poisťovne v Q. zo dňa 27.10.2010, 23.02.2011, 21.06.2011, 10.08.2011.

Z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby navrhovateľa je zrejmé, že navrhovateľ mal za rok 2004 príjmy 174 401 Sk, výdavky 90 9XX Sk, pričom základ dane (čistý zisk) pozostával zo sumy 83 XX6 Sk /2 770,23 EUR/. Základ dane v daňovom priznaní navrhovateľa za rok 2005 tvorila suma 89 186 Sk / 2 960,43 EUR/. Základ dane v daňovom priznaní navrhovateľa za rok 2006 tvorila suma 93 638 Sk / 3 108,21 EUR/, za rok 2007 suma 97 916 Sk /3 250,22 EUR/, za rok 2008 suma 100 644 Sk / 3 340,77 EUR/, za rok 2009 suma 4181,56 EUR a v roku 2010 suma 3 899,37 EUR.

Zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.07.2011, na základe žiadosti navrhovateľa podanej dňa 19.01.2011, vyplynulo, že vo veci navrhovateľa, nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody.

Z vyčíslenia trov právneho zastúpenia advokáta JUDr. R.a T.a zo dňa 15.04.2008 je zrejmé, že si advokát za právne zastupovanie navrhovateľa v konaní vedenom tunajším súdom sp. zn. 3T/49/2006 vyčíslil sumu 26 890 Sk / 892,58 EUR /.

V potvrdení Ing. G. B. zo dňa 02.03.2011, tento uvádza, že za rok 2007 a 2008 prijal od navrhovateľa za poskytnutie podnájmu XX 000 Sk / 1 493,73 EUR / za každý uvedený rok. Za rok 2009 prijal za nájom od navrhovateľa a jeho syna spolu sumu 1 920 EUR a za rok 2010 prijal od navrhovateľa sumu 1 800 EUR. Od januára 2011 uhrádzal navrhovateľ za podnájom mesačne sumu 170 EUR.

V potvrdení zo dňa 02.03.2011 sestra navrhovateľa D.. L. V. prehlásila, že navrhovateľ jej od 24.03.2005 do konca roku 2006 prispieval na domácnosť sumou 3 000 Sk / 99,58 EUR /.

Svedkyňa D.. L. V., sestra navrhovateľa, na pojednávaní dňa 02.04.2013 vypovedala, že bývanie brata v rodinnom dome, kde u nej býval, nepodmienila tým, že jej bude za to platiť, ale ako samoživiteľ, peniaze potrebovala.

Svedok Ing. G. B., na pojednávaní dňa 02.04.2013 vypovedal, že navrhovateľ u neho býva od januára 2007 ako podnájomník. Mesačne mu platí za podnájom 150 EUR a predtým mu platil v slovenských korunách mesačne 3 750 Sk.

Súd pristúpil aj k výsluchu syna navrhovateľa T. B., ktorý sa na pojednávaní vyjadril, že potom čo sa jeho otec vrátil z výkonu, rodina sa na neho pozerala rôzne. Označovali ho za basistu. Bolo to pre otca veľmi ťažké a ponižujúce. On a sestra ho však podporovali. Zhoršili sa vzťahy v rodine, medzi známymi, nebolo to ako predtým. Keď niekoho otec pozval, nemali problém prísť, ale potom všetkom sa vyhovárajú. Keď býval s otcom, pretože mal odtiaľ bližšie školu, všimol si, že sa zmenilo aj správanie učiteliek k nemu. Z výrazu ich tváre videl, že ich postoj bol odcudzujúci. Osobne avšak nebol prítomný pri rozhovore, ako sa učiteľky vyjadrovali o otcovi. Aj taxikári si medzi sebou hovorili, že jeho otec je basista. Napríklad, aj správanie operátorky sa zmenilo, nie vždy mu poslala zákazníka. Raz na obede u otca počul, ako operátorka miesto tohto, aby poslala klienta otcovi, robila sa, že nepočuje a prepojila ďalšieho.

Svedok L. K., na tomto pojednávaní vypovedal, že pozná navrhovateľa ako kolegu. Vedel, že bol vo väzbe a mal problémy s manželkou. Po prepustení z väzby, navrhovateľa stratil klientelu a dali

mu to pocítiť aj na dispečingu. Keď sa vyhlasovalo stanovisko a keď sa on prihlásil, dispečerka povedala: ,,Ďalší, kto je na rade?“. Nemal sa pritom kde sťažovať, lebo počul aj majiteľa taxislužby, ako povedal, aby dispečerka poslala iného. Vie tiež o situáciách, keď ostatní kolegovia odhovárali zákazníkov, aby s ním nejazdili.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 6 ods. 1 veta prvá, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 písm. b), ods. 6 psím. a) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Po právnom posúdení tvrdených a preukázaných skutočností, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný v časti priznania ušlého zisku vo výške 839,16 EUR a nemajetkovej ujmy vo výške 3 500 EUR a vo zvyšku návrh zamietol.

Nárok na náhradu škody navrhovateľa bol predbežne prerokovaný, príslušný orgán tento nárok neuspokojil, preto sa navrhovateľ so svojím nárokom oprávnene obrátil na súd. Súd zároveň konštatuje, že navrhovateľom uplatnený nárok s poukazom na ust. § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a obdobie počas predbežného prerokovania nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, od 19.01.2011 do 14.07.2011, nie je premlčaný.

V preskúmavanej veci súd aplikoval na daný prípad zákon č. 514/2003 Z. z. a zodpovednosť štátu posudzoval ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko v označenej trestnej veci bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby, a po prihliadnutí na konkrétne okolnosti prípadu a výsledok trestného konania, uznal, že uznesenie, ktorým bolo voči navrhovateľovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, možno považovať za nezákonné a preto má navrhovateľ nárok, aby mu ujma spôsobená týmito nezákonnými rozhodnutiami bola odčinená. Je nutné zdôrazniť, že v označenom trestnom konaní, došlo k procesným pochybeniam a porušeniu zákonných ustanovení Trestného poriadku.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospel k názoru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010). K danej problematike sa vyjadril aj Ústavní soud Českej republiky tak, že nemožno v žiadnom prípade každé uznesenie o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia), ktoré nevyústilo v právoplatný odcudzujúci rozsudok, paušálne považovať za nezákonné (nález Ústavního soudu Českej republiky I. ÚS 3026/07 zo dňa 03.03.2009).
Predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Kumulatívnou podmienkou je súčasne aj nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 zákona č. 514/2006 Z. z., napríklad zavinenie väzby. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky, pri rozhodovaní, čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého prislúcha súdu urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 444/2012 - 17 zo dňa 03.10.2012).

Pri hodnotení nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, súd vychádzal najmä z listinných dôkazov vykonaných v trestnom konaní, keďže tieto z hľadiska aplikovanej normy (zavinenie väzby) mali podstatný význam pre rozhodnutie. Navrhovateľ bol vzatý do väzby dňa 08.12.2004 z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko hrozila obava, že by na slobode mohol v páchaní trestnej činnosti pokračovať a až dňa 24.3.2005 bol z väzby prepustený. O väzbe súd rozhodol predovšetkým z výpovedí poškodených a svedkov. V uznesení tunajšieho súdu sp. zn. 2Tp 72/04 zo dňa 21.03.2015 sa uvádza, že v spisovom materiáli sa nenachádzal žiaden ďalší dôkaz, ktorý by odôvodňoval obavu, že by navrhovateľ ako obvinený vo svojom protiprávnom konaní pokračoval. Jediným dôvodom bolo, že by sa vrátil do miesta trvalého bydliska a preto súd prijal jeho písomný sľub a uložil mu povinnosti a obmedzenia. V odôvodnení sudca uviedol, že od 19.01.2005 nebol v spise žiadny úkon trestného konania, v spise neboli posudky na obvineného a vyšetrovateľ bol vo väzobnej veci dlhodobo nečinný. Súd konštatuje s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj na skutočnosť, že v prípade väzby, tak závažného obmedzenia práv navrhovateľa došlo k dlhodobejšej nečinnosti orgánu činného v trestnom konaní, a preto boli v danej trestnej veci kumulatívne splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá celkom trvala 107 dní. Ak by aj mal súd za preukázané, že väzbu si navrhovateľ zavinil sám, nemožno súhlasiť, že by počas celého obdobia trvania navrhovateľovej väzby existovali presvedčivé dôvody oprávnenej obavy o pokračovaní v protiprávnom konaní obvineného, ktoré by prevážili nad jeho právom byť prepustený z väzby.

Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, podmienkou jej priznania je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu závažnú. Rozhodujúce je však objektívne hľadisko a nie subjektívne pocity, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Nemožno opomenúť ani názor Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v niektorých prípadoch porušenia osobnostných práv napr. práva na život, osobnú slobodu a bezpečnosť, práva na súkromie

a rodinný život, dospel k záveru, že dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa je samotné konštatovanie porušenia práva (rozsudky Český vs. Česká republika zo dňa 06.06.2000, Malhous vs. Česká republika z 12.08.2001, Pavletič vs. Slovensko z 22.06.2004, Indra vs. Slovensko z 01.02.2005). V iných prípadoch okrem záveru o porušení týchto práv, súčasne priznal úspešným sťažovateľom náhradu za utrpenú majetkovú ujmu (rozsudky Kučera vs. Slovensko zo 17.07.2007, Babylonová vs. Slovensko z 20.06.2006, Turek vs. Slovensko zo 14.02.2006). Napríklad v prípade Kučera vs. Slovensko bola sťažovateľovi priznaná za porušenie článku 5 ods. 3, 4 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., teda najmä za dlhú väzbu v trvaní 2 roky, za vstup polície do bytu a za obmedzenie súkromné a rodinného života sťažovateľa, náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 6 000 EUR. Súd taktiež poukazuje na rozhodnutie ESĽP Davies vs. Spojené Kráľovstvo zo dňa 16.07.2002, v zmysle ktorého citovú úzkosť kvôli svojej povahe nemožno preukazovať určitým dôkazom.

Súd v súvislosti s argumentáciou odporcu udáva, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy o nej súd nemohol rozhodnúť na základe zákonného ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v platnom znení, ktoré ustanovuje, že výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, teda zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z. z., a to s poukazom na ust. § 27 b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd avšak priznáva, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol aj na tento spôsob určenia výšky nemajetkovej ujmy, podľa ktorého, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násilia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy. V prípade nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v sume celkom 60 000 EUR za nezákonné rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ako aj za rozhodnutie o väzbe, jej výška značne presahuje výšku, ktorú by súd mohol priznať, ak by rozhodol na základe týchto zákonných ustanovení, cca o 50 000 EUR v prípade priznania nároku v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak by sa jednalo o desaťnásobok minimálnej mzdy, spodnou hranicou určenia nemajetkovej ujmy, by bola suma cca 2 230 EUR.

Navrhovateľ utrpel nemajetkovú ujmu samotným výkonom väzby, čo predstavoval vážny zásah do osobnej slobody navrhovateľa, následne vyvolal ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a zmenil negatívne jeho životný osud. Zasiahol do navrhovateľovho súkromného života, do rodinného, spoločenského života a prispel k závažnému narušeniu jeho dôstojnosti, k poškodeniu jeho mena a občianskej cti. Nemožno poprieť ani jeho citovú úzkosť, ktorú mu pobyt vo väzbe mohol spôsobiť. Z výpovedí svedkov mal súd za preukázané, že vedenie trestného konania voči navrhovateľovi bolo okoliu známe, či už v pracovnom, spoločenskom, rodinnom prostredí. Táto skutočnosť prispela k tomu, že pohľad okolia na neho sa zmenil, v práci pocítil navrhovateľ zmenu správania kolegov a to v negatívnom smere, oslabili sa jeho sociálne ako aj rodinné väzby. Vzhľadom na celkovú dĺžku trvania a výsledok trestného konania, nemožno navrhovateľovi uprieť nedôveru k ľudom, orgánom polície a voči súdom.

Na druhej strane, však navrhovateľ nepredložil súdu žiaden dôkaz, napríklad lekársky záznam, ktorým by preukázal zdravotné problémy - hypertenziu srdca, nespavosť, a tiež narušenie duševného zdravia, to, že by trpel depresiami. Nevedel uviesť ani meno lekára, ktorého v rozhodnom období navštevoval. Z daňových priznaní tiež vyplýva, že navrhovateľ dosiahol každým rokom vyšší príjem ako v období pred vzatím do väzby, čo odporuje jeho tvrdeniam o zhoršení spoločenského uplatnenia v podnikateľskej oblasti. Z odôvodnenia rozsudku, ktorým bolo jeho manželstvo rozvedené vyplýva, že príčinou rozvratu jeho manželstva boli rozdielne povahy, názory účastníkov a rozdielne predstavy o manželskom spolužití a nie trestné konanie vedené voči navrhovateľovi. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal relevantne vznik závažnej ujmy v pracovnom prostredí v rámci výkonu podnikania spočívajúcej v poklese klientely, ani po zdravotnej stránke a tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi rozpadom jeho manželstva a nezákonnými rozhodnutiami spolu s väzbou, súd nemohol navrhovateľovi priznať vyššiu výšku náhrady nemajetkovej ujmy, akú mu napokon priznal.

Po preskúmaní dôvodnosti nároku navrhovateľa na náhradu ušlého zisku, súd uznal, že nárok navrhovateľa je v časti uplatneného ušlého zisku dôvodný len vo výške 839,16 EUR. Navrhovateľ si titulom ušlého zisku počas trvania väzby v trvaní 3,5 mesiaca uplatnil sumu 1 151,30 EUR na základe daňového priznania za rok 2005, z ktorého vypočítal, že jeho mesačný čistý zisk v tom období predstavovala suma 328,94 EUR x 3,5 = 1 151,30 EUR. Z trestného spisu a z vyžiadaných daňových

priznaní navrhovateľa súd zistil, že navrhovateľ bol v roku 2004 vo väzbe 24 dní a jeho priemerný mesačný čistý zisk v roku 2004 pozostával zo sumy 230,75 EUR, preto mu vznikol nárok na náhradu ušlého zisku počas trvania väzby v roku 2004 vo výške 178,64 EUR. V roku 2005 bol navrhovateľ vo väzbe celkom 83 dní a jeho priemerný mesačný čistý zisk v tomto roku tvorila suma 246,70 EUR, preto mu súd priznal za toto obdobie náhradu ušlého zisku vo výške 660,52 EUR, a teda spolu celkom 839,16 EUR.

V časti uplatnenej náhrady škody, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť v súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami, súd musí konštatovať, že navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno a relevantným spôsobom nepreukázal vznik, výšku a dôvodnosť uplatnenej náhrady škody a ani príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutiami a škodou. V danom prípade bol splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, čo však na priznanie nároku na náhrady škody nepostačuje. V intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd zdôrazňuje, že pre vznik nároku na náhradu škody treba preukázať existenciu základných predpokladov vzniku zodpovednosti, teda samotná existencia nezákonného rozhodnutia ešte takúto zodpovednosť nezakladá. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: 1/ subjekt (orgán štátu), 2/ predmet (nezákonným rozhodnutím porušený právny vzťah), 3/ správanie subjektu (jeho rozhodnutie), 4/ výsledok spočívajúci v škode, 5/ príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a 6/ protiprávnosť nezákonnosť. Pre vznik zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 27/2011 zo dňa 20.03.2012).

Právo na náhradu škody zahŕňa právo na náhradu majetkovej škody (či už vo forme skutočnej škody alebo ušlého zisku), ale aj právo na náhradu nemajetkovej škody (ujmy), ktorá predstavuje určité zadosťučinenie. Podľa ustálenej judikatúry škodou sa chápe ujma, ktorá nastala alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch. Uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť na to, aby bol dosiahnutý majetkový stav existujúci pred vznikom škody. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nezákonné rozhodnutie môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto rozhodnutím.

Čo sa týka majetkovej škody spočívajúcej v náhrade trov trestného konania vo výške 892,56 EUR, súd v prvom rade poukazuje na rozpor výšky uplatnených trov obhajoby v návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody a v žalobnom návrhu. Navrhovateľ v konaní nepreukázal presvedčivo výšku a skutočnú úhradu týchto nákladov, na priznanie ktorých má nárok v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto mu ich náhradu súd nepriznal.

Návrh na náhradu škody vo výške 7 399,40 EUR ako náhrady nákladov spojených s užívaním bytu, z užívania ktorého bol vylúčený po dobu trestného konania a vo výške 5 398,68 EUR titulom náhrady nákladov na zabezpečenie bývania v súvislosti s obmedzením užívania bytu vo vlastníctve navrhovateľa, považuje súd taktiež za nedôvodný. V danom prípade chýba medzi plnením zmluvných povinností a rozhodnutím súdu príčinná súvislosť. Obdobne navrhovateľ nepreukázal dôvodnosť náhrady nákladov vynaložených na zabezpečenie bývania počas trvania obmedzenia užívania bytu a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou škodou a nezákonným rozhodnutím. Zo svedeckej výpovede D.. L. V. je zrejmé, že bývanie navrhovateľa v rodinnom dome, kde u nej býval, nepodmienila úhradou nákladov na bývanie. Je nesporné, že sám navrhovateľ v žiadosti o prepustenie z väzby oznámil súdu, že sa bude zdržiavať u sestry a nebude sa zdržiavať na adrese trvalého bydliska, pričom aj po skončení tohto obmedzenia sa naďalej dlhodobo zdržiaval mimo trvalého bydliska. Nie je z návrhu tiež zrejmé, akým spôsobom navrhovateľ určil výšku spôsobenej škody v hodnote 5 398,68 EUR, resp. za aké obdobie túto náhradu požaduje, nepreukázal existenciu nájomného vzťahu a ani skutočnú úhradu za platby nájomného.

Navrhovateľ tiež nepreukázal príčinnú súvislosť medzi úhradou zákonom stanovených odvodových povinností vymáhaných v exekučných konaniach, ktoré neboli navrhovateľovi uložené žiadnym

rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, a nezákonnými rozhodnutiami, ktoré rovnako ako ani samotný výkon väzby, nemali na ne žiadny vplyv. Uvedené preukazuje aj tá skutočnosť, že navrhovateľ mal nedoplatky vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni na dlžnom poistnom už od apríla 2003 a väzba mu začala plynúť 08.12.2004.

Pre nesplnenie všetkých základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorý ustanovuje zákon č. 514/2003 Z. z., pre nepreukázanie existencie škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami, rozhodnutím o väzbe a vzniknutou škodou, súd návrh v časti vyššie uplatnenej náhrady škody ako nedôvodne podaný zamietol.

Záverom súd uzatvára, že sa mu nejaví postačujúce priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia, a to s ohľadom na okolnosti prípadu, preto priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch považoval za oprávnené vo výške celkom 3 500 EUR. Vo zvyšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené a ktoré mal v konaní za preukázané. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd považuje za dostatočnú na spravodlivé zmiernenie vzniknutých následkov.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ, ktorý bol vo veci neúspešný vo väčšej časti by bol povinný nahradiť trovy konania úspešnejšiemu odporcovi. Nakoľko si však odporca trovy konania neuplatnil, súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, dvojmo.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.)

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.